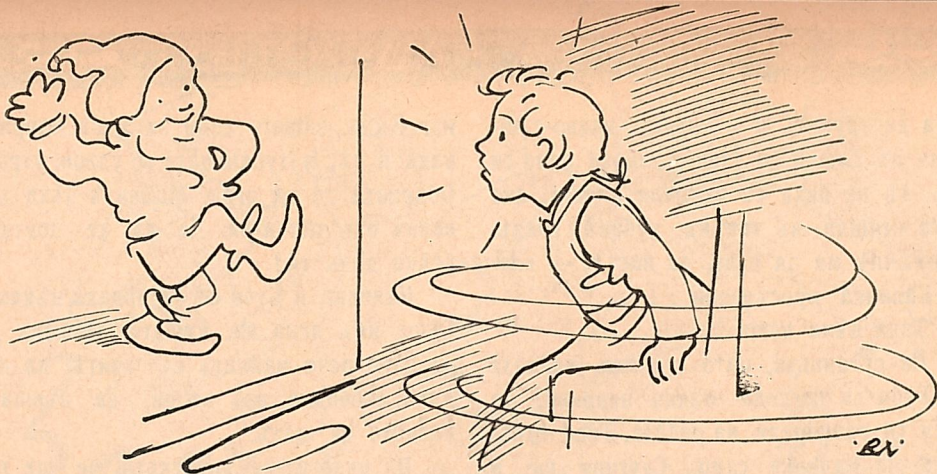

мѣтатъ тамъ, фокуси ще правятъ, съ ножове и съ топки, каквито и децата следъ всѣки панаиръ опитватъ . . .

Едва когато се изправиха предъ голѣмата сграда на кварталното кино — Буби, тя, Жоро, Милчо и сестричката му Лили — Калинка разбра, че то е нѣщо много по-голѣмо и хубаво. Толкова много деца се тѣлпять: съ майките си, съ братчета, сестричета, сами . . . По роклички, по гашета, съ панделки, наждрени — така децата се тѣлпять премѣнени само на Великденъ у църквата въ село. Калинка гледаше навалицата въ широката стая, продавачката на билети, паритѣ ѝ, на купчини, върволицата отъ деца. Пълно съ деца. Кръсъкъ като отъ птичи хоръ огласяваше голѣмата стая. Орляци деца се откъсваха отъ касата и нахлуваха въ тъмната врата, като въ пещеря. Калинка горѣше отъ желание часъ по-скоро да надникне и тя. Отвжтре допиташе буботене, като изподъ земята. Единъ вратаръ пазѣше. И ето най-после, Жоро дойде съ билетитѣ, и влѣзоха и тѣ. Калинка я обзе страхъ. Все така ли е тъмно? — искаше да попита тя, но

въ това време пропаднаха като въ тунелъ. Свѣщъ да си бѣха взели, фенеръ — тѣй правѣха тѣ, когато учителитѣ ги водятъ въ пещерята край село, но тукъ... Тъмното заслѣпи съвсемъ очитѣ ѝ, тя се стискаше съ дветѣ си рѣце за Буби и пристѣпяше едва-едва, като опипваше съ кракъ.

Свѣтлиненъ лжчъ блѣсна по едно време и ги доведе по пжтеката напредъ. Толкозъ много столове се показаха и задъ всѣки се спотаилъ човѣкъ — само главитѣ имъ се виждаха. Разпоредителтъ ги постави на мѣстата и пакъ изчезна. Калинка не се помръдна отъ мѣстото. Въпрѣки че виждаше всички подредъ, все пакъ се стискаше за Буби. Най-после филмътъ почна. Даваха Снѣжанка и седемтѣ джуджета.

— Ха! — извикваше Калинка при всѣка смѣна на картинитѣ и ту се надигаше отъ столчето, ту сѣдаше. — Леле, ами сега? — плашеше се тя отъ вещицата. — Охо, хо, хо! . . . А така, де! — плѣскаше тя съ рѣце на джуджетата, а децата наоколо не спираха да се кискатъ. Буби се опита да ѝ по-